

Nechci vidět život tak jak mi ho zvyky nabízí.
Nevidím štěstí v rodině s autem a penězi.
Ach pane, ne, nehodlám kopírovat chyby
jenom z toho důvodu, že se to lidem líbí.
Nechci si spálit tělo, jenom proto že se chtělo
vyhnout strachu z vlastní samoty.
A co ty?

Když vidíš mladou laň, sundaváš hned kalhoty,
aby sis ujasnil svoje rozervaný pocity.
Tvoje cesta, tak si dej další piva,
aby si znovu zapomněl jak chutná realita.
Pak se nebudeš na chvíli ptát a zmizí strach,
z toho že možná celej život házíš o zeď hrách.

Né, neboj kdybych věděl kudy, nebudu teď mluvit.
Nepoznal jsem sebe ani nebe, přesto musím soudit.
Všichni chceme štěstí, před kým se teda sklonit?
Slova jsou zbytečný. Cestu však musíš zvolit.

Vzdal ses všeho abys mohl být konečně svobodný,
udělej ještě krok, vzdej se i svobody.
Slyšíš ten hlas, to jsem já (to jsem já).
Slyšíš ten hlas, jeden z vás (jeden z vás).

Mráz mi běhá po zádech.
Samota natahuje ránu.
Tak mě nech, vnímat dech,
běžet teď, čistej let.
Jen tak bez významu urvat hrozny svojí šance.

Teď mi prosím věř, snad se nic nestane.
Snad se nic nestane, pro jednu bože, né, pro jednu běh.
Po těch co mi radili, ať se dám rovnou na útěk.
Tak to má asi být, máme porci svobody.
Můžem milovat či pít a my jdeme pít.

Je tu Ginsbergovo Kvílení, je tu věčné míjení.
Míjení se na ulicích. Míjení se v tramvaji.
Míjení se s dobou. Míjení se s posláním.
Míjení se s podobou, lidi si rádi lžou.

Holka tě vidí tak, rodina zase tak.
Ty nejsi ani jedno z toho, musíš letět jako pták.
Chybí ti jeho křídla, chybí ti jeho zrak.
Máš v sobě jenom touhu a pocit štěstí na dosah.

Vzdal ses všeho abys mohl být konečně svobodný,
udělej ještě krok, vzdej se i svobody.
Slyšíš ten hlas, to jsem já (to jsem já).
Slyšíš ten hlas, jeden z vás (jeden z vás).